॥ तैत्तिरीय संहिता॥

॥षष्ठमः प्रश्नः॥

॥ तैत्तिरीयसंहितायां द्वितीयकाण्डे षष्ठमः प्रश्नः॥

स्मिधों यजित वस्नतमेवर्तूनामवं रुन्द्धे तनूनपातं यजित ग्रीष्ममेवावं रुन्द्ध इडो यंजित वर्षा एवावं रुन्द्धे ब्रहिर्यंजिति श्रदंमेवावं रुन्द्धे स्वाहाकारं यंजित हेम्नतमेवावं रुन्द्धे तस्माथ्स्वाहांकृता हेमंन्प्शवोऽवं सीदन्ति स्मिधो यजत्युषसं एव देवतांनामवं रुन्द्धे तनूनपातं यजित युज्ञमेवावं रुन्द्धे॥१॥

इडो यंजित पृश्नेवावं रुन्द्धे ब्रिह्यंजित प्रजामेवावं रुन्द्धे समानंयत उपभृतस्तेजो वा आज्यं प्रजा ब्रिहः प्रजास्वेव तेजो दधाति स्वाहाकारं यंजित वाचमेवावं रुन्द्धे दश् सम्पंद्यन्ते दशाक्षरा विराद्विराजैवान्नाद्यमवं रुन्द्धे समिधो यजत्यस्मिन्नेव लोके प्रति तिष्ठति तनूनपातं यजित॥२॥

यज्ञ एवान्तिरिक्षे प्रति तिष्ठतीडो यंजित पृशुष्वेव प्रति तिष्ठिति ब्रिहिर्यजिति य एव देवयानाः पन्थानस्तेष्वेव प्रति तिष्ठित स्वाहाकारं यंजित सुवर्ग एव लोके प्रति तिष्ठत्येतावंन्तो वै देवलोकास्तेष्वेव यंथापूर्वं प्रतिं तिष्ठति देवासुरा एषु लोकेष्वंस्पर्धन्त ते देवाः प्रयाजैरेभ्यो लोकेभ्योऽसुरान्प्राणुदन्त तत्प्रयाजानांम्॥३॥

प्रयाजत्वं यस्यैवं विदुषंः प्रयाजा इज्यन्ते प्रैभ्यो लोकभ्यो भ्रातृंव्यान्नुदतेऽभिक्रामं जुहोत्यभिजिंत्यै यो वै प्रयाजानांग्मिथुनं वेद प्र प्रजयां पृशुभिंमिथुनैर्जायते समिधों बह्वीरिव यजित तनूनपांत्मेकंमिव मिथुनं तिद्डो बह्वीरिव यजित ब्रहिरेकंमिव मिथुनं तदेतद्वै प्रयाजानांग्मिथुनम् य एवं वेद प्र॥४॥

प्रजयां प्शुभिर्मिथुनैर्जायते देवानां वा अनिष्टा देवता आस्त्रथासुरा यज्ञमंजिघा स्मन्ते देवा गांयत्रीं व्यौहन् पश्चाक्षराणि प्राचीनांनि त्रीणि प्रतीचीनांनि ततो वर्म यज्ञायाभेवद्वर्म् यज्ञमानाय यत्प्रयाजान्याजा इज्यन्ते वर्मेव तद्यज्ञायं क्रियते वर्म यज्ञमानाय भ्रातृंव्याभिभृत्यै तस्माद्वरूथम्पुरस्ताद्वर्षीयः पृश्चाद्धसीयो देवा वै पुरा रक्षोंभ्यः॥५॥

इति स्वाहाकारेणं प्रयाजेषुं युज्ञ स् सु स्थाप्यं मपश्यन्त इ

स्वांहाकारेणं प्रयाजेषु समंस्थापयन्वि वा एतद्यज्ञं छिन्दिन्ति यथ्स्वांहाकारेणं प्रयाजेषुं सङ्स्थापयंन्ति प्रयाजानिष्ट्वा ह्वी १ ष्यभि घांरयति यज्ञस्य सन्तंत्या अथो ह्विरेवाक्ररथो यथापूर्वमुपैति पिता वे प्रयाजाः प्रजानूयाजा यत्प्रयाजानिष्ट्वा ह्वी १ ष्यंभिघारयंति पितेव तत्पुत्रेण साधांरणम्॥६॥

कुरुते तस्मादाहुर्यश्चेवं वेद यश्च न कथा पुत्रस्य केवंलं कथा साधारणम्पितुरित्यस्कंन्नमेव तद्यत्प्रयाजेष्विष्टेषु स्कन्दंति गायुत्र्येव तेन् गर्भं धत्ते सा प्रजां पृशून् यजमानाय प्रजनयति॥७॥

युज्ति युज्ञमेवावंरुन्धे तनूनपातं यजित प्रयाजानांमेवं वेद प्र रक्षौभ्यः साधारणं

प्रभूति - प्राचा

चक्षुंषी वा एते यज्ञस्य यदाज्यंभागौ यदाज्यंभागौ यजंति चक्षुंषी एव तद्यज्ञस्य प्रति दधाति पूर्वार्धे जुंहोति तस्मात्पूर्वार्धे चक्षुंषी प्रबाहुंग्जुहोति तस्मात्प्रबाहुक्रक्षुंषी देवलोकं वा अग्निना यजंमानोऽनुं पश्यित पितृलोक समेमेनोत्तरार्धेंऽग्रयं जुहोति दक्षिणार्धे सोमांयैविमेव हीमौ लोकावनयौर्लोकयोरनुंख्यात्यै राजांनौ वा एतौ

देवतांनाम्॥८॥

यद्ग्रीषोमांवन्त्रा देवतां इज्येते देवतांनां विधृत्ये तस्माद्राज्ञां मनुष्यां विधृता ब्रह्मवादिनों वदन्ति किं तद्यज्ञे यजंमानः कुरुते येनान्यतोदतश्च पृशून्दाधारोंभ्यतोदतश्चत्यृचंमुन् जुषाणेनं यजित तेनान्यतोदतो दाधारर्चमनूच्यं हिविषं ऋचा यंजित तेनोभ्यतोदतो दाधार मूर्धन्वतीं पुरोनुवाक्यां भवित मूर्धानंमेवेन समानानां करोति॥९॥

नियुत्वंत्या यजित भ्रातृं व्यस्यैव पृश्नि युंवते केशिन हे दार्भ्यं केशी सात्यंकामिरुवाच सप्तपंदां ते शक्तरी है श्वो यज्ञे प्रयोक्तासे यस्ये वीर्येण प्र जातान्भ्रातृं व्यान्नुदते प्रति जिन्व्यमाणान् यस्ये वीर्येणोभयों लीक्यो ज्योतिर्धत्ते यस्ये वीर्येण पूर्वार्धेनां नृङ्वान्भुनिक्ते जघनार्धेनं धेनुरिति पुरस्तां क्षक्षमा पुरोनुवाक्यां भवित जातानेव भ्रातृं व्यान्प्र णुंदत उपरिष्टा क्षक्ष्मा॥१०॥

याज्यां जिन्ष्यमाणानेव प्रतिं नुदते पुरस्तां हक्ष्मा पुरोनुवाक्यां भवत्यस्मिन्नेव लोके ज्योतिर्धत्त उपरिष्टा हक्ष्मा याज्यां मुष्मिन्नेव लोके ज्योतिर्धत्ते ज्योतिष्मन्तावस्मा इमौ लोकौ भंवतो य एवं वेदं पुरस्तां ह्रक्ष्मा पुरोनुवाकां भविते तस्मां त्पूर्वर्धेनां नुङ्वान्भुं नत्त्युपरिष्टा ह्रक्ष्मा याज्यां तस्मां ज्ञचनार्धेनं धेनुर्य एवं वेदं भुङ्क एनमेतौ वज्र आज्यं वज्र आज्यंभागो॥११॥

वज्रों वषद्भारिश्चवृतंमेव वज्र रे सम्भृत्य आतृंव्याय प्र हंर्त्यछंम्बद्भारमप्गूर्य वषंद्भरोति स्तृत्यें गायत्री पुंरोनुवाक्यां भवति त्रिष्टुग्याज्यां ब्रह्मंत्रेव क्षत्रम्न्वारंम्भयति तस्मांद्भाह्मणो मुख्यो मुख्यो भवति य एवं वेद प्रैवैनं पुरोनुवाक्यंयाह् प्र णंयति याज्यंया गुमयंति वषद्भारेणैवैनं पुरोनुवाक्यंया दत्ते प्र यंच्छति याज्यंया प्रतिं॥१२॥

वृषद्भारेणं स्थापयित त्रिपदां पुरोनुवाक्यां भवति त्रयं इमे लोका पृष्वेव लोकेषु प्रतिं तिष्ठति चतुंष्पदा याज्यां चतुंष्पद एव पृशूनवं रुन्द्वे द्यक्षरो वंषद्भारो द्विपाद्यजमानः पृशुष्वेवोपरिष्टात्प्रतिं तिष्ठति गायत्री पुरोनुवाक्यां भवति त्रिष्टुग्याज्येषा वै स्प्तपंदा शक्करी यद्वा एतयां देवा अशिक्षन्तदंशक्रुवन् य एवं वेदं श्क्रोत्येव यच्छिक्षंति॥१३॥

देवतांनाङ्करोत्युपरिष्टाल्लक्ष्माऽऽज्यंभागौ प्रतिं शुक्रोत्येव द्वे चं॥———[२]

प्रजापंतिर्देवेभ्यों यज्ञान्व्यादिश्यस आत्मन्नाज्यंमधत्त् तं देवा अंब्रुवन्नेष वाव यज्ञो यदाज्यमप्येव नोत्रास्त्वित् सौंऽब्रवीद्यजान् व आज्यंभागावुपं स्तृणान्भि घारयानिति तस्माद्यजन्त्याज्यंभागावुपं स्तृणन्त्यभि घारयन्ति ब्रह्मवादिनों वदन्ति कस्मांथ्मत्याद्यातयांमान्यन्यानिं हवीश्ष्ययांतयाम्माज्यमितिं प्राजापत्यम्॥१४॥

इति ब्रूयादयातयामा हि देवानां प्रजापंतिरिति छन्दा रेसि देवेभ्योऽपाँकामुन्न वोऽभागानि हूव्यं वेक्ष्याम् इति तेभ्यं एतचेतुरवृत्तमंधारयन्पुरोनुवाक्यांये याज्यांये देवतांये वषद्वाराय यचेतुरवृत्तं जुहोति छन्दा रेस्येव तत्प्रींणाति तान्यंस्य प्रीतानि देवेभ्यो हूव्यं वेहन्त्यिङ्गिरसो वा इत उत्तमाः सुवर्गं लोकमायन्तदृषयो यज्ञवास्त्वंभ्यवायन्ते॥१५॥

अपुश्यन्पुरोडाशंं कूर्मम्भूतः सर्पन्तं तमंब्रुवन्निन्द्रांय भ्रियस्व बृह्स्पतंये भ्रियस्व विश्वेंभ्यो देवेभ्यों भ्रियस्वेति स नाभ्रियत् तमंब्रुवन्नुग्रयें भ्रियस्वेति सोंऽग्रयेंऽभ्रियत् यदांग्रेयोंऽष्टाकंपालोऽमावास्यायां च पौर्णमास्यां चांच्युतो भवंति सुवर्गस्यं लोकस्याभिजित्यै तमंब्रुवन्कथाहांस्था इत्यनुंपाक्तोऽभूवमित्यंब्रवीद्यथाक्षोऽनुंपाक्तः॥१६॥

अवार्च्छत्येवमवार्मित्युपरिष्टाद्भ्यज्याधस्तादुपांनिक सुवर्गस्यं लोकस्य सम्ध्ये सर्वाणि कृपालांन्यभि प्रथयति तावंतः पुरोडाशांनुमुष्मिं ह्योंकेऽभि जंयति यो

विदंग्धः स नैर्ंऋतो योऽश्वंतः स रौद्रो यः शृतः स सदेवस्तस्मादविदहता शृतंकृत्यः सदेवत्वाय भस्मंनाभि वासयित तस्मान्मा स्मेनास्थि छन्नं वेदेनाभि वासयित तस्मात्॥१७॥

केशैः शिरंश्छुन्नं प्रच्युंतं वा एतद्स्माल्लोकादगंतं देवलोकं यच्छुतः हिवरनंभिघारितमभिघार्योद्वांसयित देवनैवनंद्रमयित यद्येकं कृपालं नश्येदेको मासंः संवथ्सरस्यानंवेतः स्यादथ यजमानः प्र मीयेत् यद्वे नश्येतां द्वौ मासौ संवथ्सरस्यानंवेतौ स्यातामथ यजमानः प्र मीयेत संख्यायोद्वांसयित यजमानस्य॥१८॥

गोपीथाय यदि नश्येदाश्विनं द्विकपालं निर्वपेद्यावापृथिव्यंमेव वै देवानां भिषजौ ताभ्यांमेवास्मै भेषजं करोति द्यावापृथिव्यं एकंकपालो भवत्यनयोर्वा एतन्नंश्यित

यन्नश्यंत्यनयोरेवैनंद्विन्दति प्रतिष्ठित्यै॥१९॥

प्राजापुरयन्तेऽक्षोऽन्ंपाको वेदेनाभि वांसयित तस्माद्यजंमानस्य द्वात्रिरंशचा — [३] देवस्यं त्वा सिवतुः प्रस्व इति स्फ्यमा देत्ते प्रसूत्या अश्विनौर्बाहुभ्यामित्यांहाश्विनौ हि देवानांमध्वर्यू आस्तौम् पूष्णो हस्तौभ्यामित्यांह् यत्ये शतभृष्टिरसि वानस्पत्यो द्विषतो वध इत्यांह् वज्रमेव तथ्सङ् श्यंति भ्रातृंव्याय प्रहिष्यन्थस्तंम्बय्जुर्हंरत्येतावंती वै पृथिवी यावंती विदिस्तस्यां पुतावंत पृव भ्रातृंव्यं निर्भजिति॥२०॥

तस्मान्नाभागं निर्भजन्ति त्रिर्हरित त्रयं इमे लोका एभ्य एवैनं लोकभ्यो निर्भजित तूष्णीं चंतुर्थः हंर्त्यपंरिमितादेवैनं निर्भजत्युद्धन्ति यदेवास्यां अमेध्यं तदपं हुन्त्युद्धन्ति तस्मादोषंधयः परां भवन्ति मूलं छिनत्ति भ्रातृंव्यस्यैव मूलं छिनत्ति पितृदेवृत्यातिंखातेयंतीं खनति प्रजापंतिना॥२१॥

यज्ञमुखेन सम्मितामा प्रतिष्ठाये खनित यजमानमेव प्रितिष्ठां गंमयित दक्षिणतो वर्षीयसीं करोति देवयर्जनस्यैव रूपमेकः पुरीषवतीं करोति प्रजा वै पृशवः पुरीषम्प्रजयैवैनम्पृश् पुरीषवन्तं करोत्युत्तंरं परिग्राहं पिरं गृह्णात्येतावंती वै पृथिवी

यावंती वेदिस्तस्यां एतावंत एव भ्रातृंव्यं निर्भज्यात्मन् उत्तरं परिग्राहं परिं गृह्णाति क्रूरमिंव वै॥२२॥

पुतत्कंरोति यद्वेदिं करोति धा असि स्वधा असीतिं योयप्यते शान्त्यै प्रोक्षंणीरा सांदयत्यापो वै रक्षोघ्री रक्षंसामपहत्यै स्फास्य वर्त्मन्थ्सादयति यज्ञस्य सन्तंत्यै यं द्विष्यात्तं ध्यांयेच्छुचैवैनमर्पयति॥२३॥

भुजुित प्रजापंतिनेव वै त्रयंस्त्रि॰शच॥-----[४]

ब्रह्मवादिनों वदन्त्यद्भिर्ह्वी १ षि प्रौक्षीः केनाप इति ब्रह्मणेतिं ब्र्यादद्भिर्ह्यंव ह्वी १ षि प्रोक्षिति ब्रह्मणाप इध्माब्रहः प्रोक्षंति मेध्यंमेवैनंत्करोति वेदिं प्रोक्षंत्युक्षा वा पुषाऽलोमकां ऽमेध्या यद्वेदिर्मेध्यां मेवैनां करोति दिवे त्वान्तरिक्षाय त्वा पृथिव्ये त्वेतिं बर्हिरासाद्य प्र॥२४॥

उक्षत्येभ्य एवैनं होकेभ्यः प्रोक्षंति क्रूरिमंव वा एतत्कंरोति यत्खनंत्यपो नि नंयति शान्त्ये पुरस्तांत्प्रस्तरं गृह्णाति मुख्यंमेवैनं करोतीयंन्तं गृह्णाति प्रजापंतिना यज्ञमुखेन् सम्मितम्बर्हः स्तृंणाति प्रजा वै ब्रहः पृंथिवी वेदिः प्रजा एव पृंथिव्यां प्रति ष्ठापयत्यनंतिदश्न स्तृणाति प्रजयेवेनंम्पशुभिरनंतिदृश्ञं करोति॥२५॥

उत्तरम्बर्हिषंः प्रस्तर सांदयित प्रजा वै ब्रिधंजंमानः प्रस्तरो यजंमानमेवायंजमानादुत्तरं करोति तस्माद्यजंमानो-ऽयंजमानादुत्तरोऽन्तर्दधाति व्यावृत्त्या अनिक्तं ह्विष्कृतमेवैन र स्वगं लोकं गंमयित त्रेधानंकि त्रयं इमे लोका एभ्य एवैनं लोकेभ्योऽनिक्त न प्रति शृणाति यत्प्रंतिशृणीयादनूर्ध्वम्भावुकं यजंमानस्य स्यादुपरीव प्र हंरित॥२६॥

उपरीव हि सुंवर्गो लोको नि यंच्छति वृष्टिंमेवास्मै नि यंच्छति नात्यंग्रम्प्र हंरेद्यदत्यंग्रम्प्रहरेदत्यासारिण्यंध्वर्यो-र्नाशंका स्यान्न पुरस्तात्प्रत्यंस्येद्यतपुरस्तांत्प्रत्यस्येध्सुवर्गाल्लोकार् प्रति नुदेत्प्राश्चम्प्र हंरित यर्जमानमेव सुंवर्गं लोकं गंमयित न विष्वंश्चं वि युंयाद्यद्विष्वंश्चं वियुयात्॥२७॥

स्र्यंस्य जायेतोर्ध्वमुद्यौंत्यूर्ध्वमिंव हि पुर्सः पुमांनेवास्यं जायते यथ्स्फोनं वोपवेषेणं वा योयुप्येत स्तृतिरेवास्य सा हस्तेन योयुप्यते यजंमानस्य गोपीथायं ब्रह्मवादिनों वदन्ति किं यज्ञस्य यजंमान इति प्रस्तर इति तस्य के सुवर्गो लोक इत्याहवनीय इति ब्रूयाद्यत्र्यंस्तरमाहवनीये प्रहरित यजंमानमेव॥२८॥

सुवर्गं लोकं गंमयति वि वा एतद्यजंमानो लिशते यत्प्रंस्तरं योयुप्यन्ते ब्रहिरनु प्रहंरित शान्त्यां अनारम्भण इंव वा एतर्ह्यंध्वर्यः स ईश्वरो वेपनो भवितोर्भुवासीतीमाम्भि मृंशतीयं वै ध्रुवाऽस्यामेव प्रति तिष्ठति न वेपनो भवत्यगा(३)नंग्रीदित्यांह यह्र्यादगंन्नग्निरित्यग्नाविग्नं गंमयेन्निर्यजंमान स्वुवर्गाल्लोकाद्भं जेदगनित्येव ब्रूयाद्यांमानमेव सुवर्गं लोकं गंमयति॥२९॥

अग्नेस्नयो ज्याया रंसो भ्रातंर आस्तन्ते देवेभ्यों हृव्यं वहंन्तः प्रामीयन्त् सौंऽग्निरंबिभेदित्थं वाव स्य आर्तिमारिंष्यतीति स निकारात सोऽपः पार्विशन्तं देवताः प्रैषंगैन्कन्तसम्बद्धाः

आसाद्य प्रानंतिदृश्ञं करोति हरति वियुयाद्यज्ञमानम्वाग्निरितिं सप्तदंश च॥——[५]

स निलायत् सोऽपः प्राविश्ततं देवताः प्रैषंमैच्छुन्तम्मथ्स्यः प्राब्नवीत्तमंशपद्धियाधिया त्वा वध्यासुर्यो मा प्रावोच इति तस्मान्मथ्स्यं धियाधिया घ्रन्ति शप्तः॥३०॥

हि तमन्वंविन्दन्तमंब्रुवन्नुपं न आ वंर्तस्व ह्व्यं नो वहेति सौंऽब्रवीद्वरं वृणै यदेव गृंहीतस्याहुंतस्य बहिःपरिधि स्कन्दात्तन्मे भ्रातृंणाम्भाग्धेयंमस्दिति तस्माद्यद्गृंहीतस्याहुंतस्य बहिःपरिधि स्कन्दंति तेषां तद्भांगुधेयं तानेव तेनं प्रीणाति परिधीन्परिं दधाति रक्षंसामपहत्यै सङ् स्पंर्शयति॥३१॥

रक्षंसामनंन्ववचाराय न पुरस्तात्परिं दधात्यादित्यो ह्यंवोद्यन्पुरस्ताद्रक्षा रस्यपहन्त्यूर्ध्वं समिधावा दंधात्युपरिष्टादेव रक्षा इस्यपं हन्ति यजुंषान्यां तूष्णीमन्याम्मिथुन्त्वाय द्वे आ दंधाति द्विपाद्यजंमानः प्रतिष्ठित्ये ब्रह्मवादिनों वदन्ति स त्वै यंजेत् यो यज्ञस्यार्त्या वसीयान्थस्यादिति भूपंतये स्वाहा भुवंनपतये स्वाहां भूतानांम्॥३२॥

पतंये स्वाहेतिं स्कन्नमनुं मन्नयेत युज्ञस्यैव तदार्त्या यजंमानो वसींयान्भवित भूयंसीर्हि देवताः प्रीणातिं जामि वा एतद्यज्ञस्यं क्रियते यदन्वश्रौ पुरोडाशांवुपा श्याजमंन्तरा यंज्ञत्यजांमित्वायाथों मिथुन्त्वायाग्निर्मुष्मिं ह्यौंक आसींद्यमौऽस्मिन्ते देवा अंब्रुवन्नेतेमौ वि पर्यूहामेत्यन्नाद्येन देवा अग्निम्॥३३॥

उपामंत्रयन्त राज्येनं पितरों यमं तस्मांद्रिश्चिवानांमन्नादो यमः पितृणाः राजा य एवं वेद प्र राज्यमन्नाद्यंमाप्नोति तस्मां पृतद्भांग्धेयम्प्रायंच्छ्न् यद्ग्रयें स्विष्ट्कृतेंऽव्दान्ति यद्ग्रयें स्विष्ट्कृतेंऽव्दातिं भाग्धेयेंनेव तद्रुद्र समर्धयति स्कृथ्संकृदवं द्यति स्कृदिंव हि रुद्र उत्तरार्धादवं द्यत्येषा व रुद्रस्यं॥३४॥

दिख्स्वायांमेव दिशि रुद्रं निरवंदयते द्विर्भि घांरयति चतुरवृत्तस्यास्ये पृशवो वे पूर्वा आहुंतय एष रुद्रो यद्ग्निर्यत्पूर्वा आहुंतीर्भि जुंहुयाद्रुद्रायं पृशूनिपं दध्यादपृशुर्यज्ञंमानः स्यादित्हाय पूर्वा आहुंतीर्जुहोति पशूनां गोंपीथायं॥३५॥

श्राप्तः स्पर्शयति भूतानांमुग्नि रुद्रस्यं सप्तित्रि रेशच॥————[६]

मनुंः पृथिव्या यज्ञियंमैच्छुथ्स घृतं निषिक्तमिवन्द्थ्सौं-ऽब्रवीत्कौंऽस्येश्वरो यज्ञेऽपि कर्तोरिति तावंब्रूताम्मित्रावर्रणौ गोरेवावमीश्वरौ कर्तोः स्व इति तौ ततो गा॰ समैरयता॰ सा यत्रयत्र न्यक्राम्त्ततो घृतमंपीड्यत् तस्मौद्धृतपंद्युच्यते तदंस्यै जन्मोपंहूत॰ रथन्तर॰ सह पृथिव्येत्यांह॥३६॥

इयं वै रंथन्त्रिमामेव सहान्नाद्येनोपं ह्वयत् उपंहूतं वामदेव्यः सहान्तरिक्षेणेत्यांह पृशवो वै वांमदेव्यं पृशूनेव सहान्तरिक्षेणोपं ह्वयत् उपंहूतम्बृहथ्सह दिवेत्यांहै्रं वै बृहदिरांमेव सह दिवोपं ह्वयत् उपंहूताः सप्त होत्रा इत्यांह् होत्रां पुवोपं ह्वयत् उपंहूता धेनुः॥३७॥

सहर्षभेत्यांह मिथुनमेवोपं ह्वयत् उपंहूतो भृक्षः सखेत्यांह सोमपीथमेवोपं ह्वयत् उपंहूताँ (४) हो इत्यांहात्मानंमेवोपं ह्वयत आत्मा ह्युपंहूतानां विसेष्ठ इडामुपं ह्वयते पृशवो वा इडां पृशूनेवोपं ह्वयते चृतुरुपं ह्वयते चतुंष्पादो हि पृशवों मानवीत्यांह मनुरह्यंताम्॥३८॥

अग्रेऽपंश्यद्धृतप्दीत्यांह् यदेवास्यैं प्दाद्धृतमपींड्यत् तस्मादेवमांह मैत्रावरुणीत्यांह मित्रावरुणौ ह्येना श् समैरंयतां ब्रह्मं देवकृतमुपंहूतमित्यांह् ब्रह्मेवोपं ह्वयते दैव्यां अध्वर्यव उपंहूता उपंहूता मनुष्यां इत्यांह देवमनुष्यानेवोपं ह्वयते य इमं यज्ञमवान् ये यज्ञपंतिं वर्धानित्यांह॥३९॥

यज्ञायं चैव यजंमानाय चाशिषमा शांस्त उपंहूते द्यावापृथिवी इत्यांह द्यावापृथिवी एवोपं ह्वयते पूर्वजे ऋतावंरी इत्यांह पूर्वजे ह्येते ऋतावंरी देवी देवपुंत्रे इत्यांह देवी ह्येते देवपुंत्रे उपंहूतोऽयं यजंमान इत्यांह यजमानमेवोपं ह्वयत् उत्तरस्यां देवयुज्यायामुपंहूतो भूयंसि हिव्छित्रंण उपंहूतो दिव्ये धामुन्नुपंहूतः॥४०॥

इत्यांह प्रजा वा उत्तरा देवयुज्या पृशवो भूयों हिव्ष्करण सुवर्गो लोको दिव्यं धामेदमंसीदम्सीत्येव यज्ञस्यं प्रियं धामोपं ह्वयते विश्वंमस्य प्रियमुपंहूत्मित्याहाछंम्बद्व ह्वयते॥४१॥

आहु धेनुरेतां वर्धानित्यांहु धामुन्नुपंहूत्रश्चतुंस्त्रि शच॥————[७]

प्शवो वा इडाँ स्वयमा देते कामंमेवात्मनां पशूनामा देते न ह्यंन्यः कामंम्पशूनाम्प्रयच्छंति वाचस्पतंये त्वा हुतम्प्राश्नामीत्यांह् वाचंमेव भागधेयेन प्रीणाति सदंसस्पतंये त्वा हुतम्प्राश्नामीत्यांह स्वगाकृत्ये चतुरवृत्तम्भंवति हृविर्वे चंतुरवृत्तम्पृशवंश्चतुरवृत्तं यद्धोतां प्राश्नीयाद्धोतां॥४२॥

आर्तिमार्च्छेद्यद्ग्रौ जुंहुयाद्रुद्रायं पृशूनिपं दध्यादपृशुर्यजंमान स्याद्वाचस्पतंये त्वा हुतम्प्राश्नामीत्यांह प्रोक्षंमेवैनंज्जहोति सदंस्पतंये त्वा हुतम्प्राश्नामीत्यांह स्वगाकृत्ये प्राश्नंन्ति तीर्थ एव प्राश्नंन्ति दक्षिणां ददाति तीर्थ एव दक्षिणां ददाति वि वा पृतद्यज्ञम्॥४३॥ छिन्दन्ति यन्मध्यतः प्राश्नन्त्यद्भिर्मार्जयन्त आपो वै सर्वा देवतां देवतांभिरेव यज्ञ ए सं तंन्वन्ति देवा वै यज्ञाद्रुद्रमन्तरायन्थ्स यज्ञमंविध्यत्तं देवा अभि समंगच्छन्त कल्पंतां न इदिमिति तेंऽब्रुवन्थ्स्वंष्ट्रं वै नं इदम्भंविष्यति यदिम एर्गियष्याम् इति तथ्स्वंष्ट्रकृतंः स्विष्टकृत्त्वन्तस्याविद्धं निः॥४४॥

अकुन्तन् यवेन् सम्मितं तस्माँ धवमात्रमवं द्येद्य आयो-ऽव्द्येद्रोपयेत्तद्य जस्य यदुपं च स्तृणीयाद्भि चं घारयेदुभयतः सङ्श्वायि कुर्यादव्दायाभि घारयिति द्विः सम्पंद्यते द्विपाद्य जंमानः प्रतिष्ठित्यै यत्तिर्श्वीनं मितृहरेदनं भिविद्य यज्ञस्याभि विध्येदग्रेण परि हरित तीर्थेनैव परि हरित् तत्पूष्णे पर्यहर्नतत्॥४५॥

पूषा प्राश्यं दतोंऽरुण्तस्मौत्पूषा प्रंपिष्टभांगोऽदन्तको हि तं देवा अंब्रुवन्वि वा अयमौर्ध्यप्राशित्रियो वा अयमभूदिति तद्वहस्पतंये पर्यहर्न्थ्सोऽबिभेद्वहस्पतिंरित्थं वाव स्य आर्तिमारिष्यतीति स एतम्मन्नंमपश्यथ्सूर्यस्य त्वा चक्षुंषा प्रति पश्यामीत्यंब्रवीन्न हि सूर्यस्य चक्षुंः॥४६॥ किं चन हिनस्ति सोंऽबिभेत्प्रतिगृह्णन्तंं मा हि॰ सिष्यतीतिं देवस्यं त्वा सिवतुः प्रसवेंऽश्विनौर्बाहुभ्यांं पूष्णो हस्तांभ्यां प्रतिं गृह्णामीत्यंब्रवीथ्सिवतृप्रंसूत एवेन्द्वह्मणा देवतांभिः प्रत्यंगृह्णाथ्सोंऽबिभेत्प्राश्नन्तं मा हि॰ सिष्यतीत्यग्नेस्त्वास्येंन् प्राश्नामीत्यंब्रवीन्न ह्यंग्नेरास्यंं किं चन हिनस्ति सों-ऽबिभेत्॥४७॥

प्राशितं मा हिश्सिष्यतीति ब्राह्मणस्योदरेणेत्यंब्रवीन्न हि ब्राह्मणस्योदरं किं चन हिनस्ति बृह्स्पतेर्ब्रह्मणेति स हि ब्रह्मिष्ठोऽप् वा एतस्मात्प्राणाः क्रांमन्ति यः प्राशित्रम्प्राश्रात्यद्भिर्मार्जियत्वा प्राणान्थ्सम्मृंशतेऽमृतं वै प्राणा अमृत्मापंः प्राणानेव यंथास्थानमुपं ह्वयते॥४८॥

प्राश्जीयाद्धोतां यज्ञन्निरंहर्न्तचक्षुंरास्यंिङ्कः चन हिनस्ति सोंऽबिभेचतुंश्चत्वारि शच॥—[८]

अग्नीध् आ दंधात्यग्निमंखानेवर्तून्ग्रीणाति समिधमा दंधात्युत्तंरासामाहंतीनां प्रतिष्ठित्या अथो समिद्वंत्येव जुंहोति परिधीन्थ्सम्मार्ष्टि पुनात्येवैनांन्थ्सकृथ्संकृथ्सम्मार्ष्टि परांडिक् ह्यंतर्हि यज्ञश्चतुः सम्पंद्यते चतुंष्पादः प्शवंः प्शूनेवावं रुन्द्वे ब्रह्मन्त्र स्थांस्याम् इत्याहात्र वा एतर्हि यज्ञः श्रितः॥४९॥

यत्रं ब्रह्मा यत्रैव यज्ञः श्रितस्ततं एवैन्मा रंभते यद्धस्तेन प्रमीवेद्वेपनः स्याद्यच्छीष्णां शीर्षित्तमान्थ्स्याद्यत्तूष्णीमासीतासं यज्ञः स्यात्प्र तिष्ठेत्येव ब्रूयाद्वाचि वै यज्ञः श्रितो यत्रैव यज्ञः श्रितस्ततं एवैन सम्प्र यंच्छिति देवं सवितरेतत्ते प्र॥५०॥

आहेत्यांह प्रसूँत्ये बृह्स्पतिं ब्रह्मेत्यांह स हि ब्रह्मिष्टः स यज्ञम्पांहि स यज्ञपंतिम्पाहि स माम्पाहीत्यांह यज्ञाय यजंमानायात्मने तेभ्यं पुवाशिषमा शास्तेऽनांत्यां आश्राव्यांह देवान् यजेतिं ब्रह्मवादिनों वदन्तीष्टा देवता अर्थं कत्म एते देवा इति छन्दा इसीतिं ब्रूयाद्वायत्रीं त्रिष्टुभम्॥५१॥

जगंतीमित्यथो खल्बांहुर्ब्राह्मणा वै छन्दा १ सीति तानेव तद्यंजित देवानां वा इष्टा देवता आसन्नथाग्निर्नोदंज्वलत्तं देवा आहुंतीभिरनूयाजेष्वन्वंविन्दन् यदंनूयाजान् यजंत्यग्निमेव तथ्समिन्द्व एतदुर्वे नामांसुर आंसीथ्स एतर्हि यज्ञस्याशिषंमवृङ्का यद्भूयादेतत्॥५२॥

उ द्यावापृथिवी भ्रमंभूदित्येतदुंमेवासुरं यज्ञस्याशिषं गमयेदिदं द्यांवापृथिवी भ्रमंभूदित्येव ब्रूंयाद्यजंमानमेव यज्ञस्याशिषंम्गमयत्याध्मं सूक्तवाकमुत नंमोवाकमित्यांहेदमंराः वावैतदाहोपंश्रितो दिवः पृथिव्योरित्यांह द्यावांपृथिव्योर्रिह यज्ञ उपंश्रित ओमंन्वती तेऽस्मिन् यज्ञे यंजमान् द्यावांपृथिवी॥५३॥

स्तामित्यांहाशिषंमेवेतामा शाँस्ते यद्भूयाथ्सूंपावसाना चं स्वध्यवसाना चेतिं प्रमायुंको यजमानः स्याद्यदा हि प्रमीयतेऽथेमामुंपावस्यतिं सूपचरणा चं स्वधिचरणा चेत्येव ब्रूयाद्वरींयसीमेवास्मै गर्व्यातिमा शाँस्ते न प्रमायुंको भवति तयोराविद्यग्निरिद हिवरंजुष्तेत्यांह या अयाँक्ष्म॥५४॥ देवतास्ता अंरीरधामेति वावैतदांह यन्न निर्दिशेत्प्रतिंवेशं

यज्ञस्याशीर्गच्छेदा शाँस्तेऽयं यजमानोऽसावित्यांह निर्दिश्यैवैन १ सुवर्गं लोकं गंमयत्यायुरा शाँस्ते सुप्रजास्त्वमा शाँस्त इत्यांहाशिषंमेवैतामा शाँस्ते सजातवनस्यामा शाँस्त इत्यांह प्राणा वै संजाताः प्राणानेव॥५॥

नान्तरेति तद्गिर्देवो देवेभ्यो वनंते वयम्ग्नेर्मानुषा इत्यांहाग्निर्देवेभ्यो वनुते वयं मंनुष्यैभ्य इति वावैतदांहेह गतिवामस्येदं च नमो देवेभ्य इत्यांह याश्चेव देवता यजति याश्च न ताभ्यं पुवोभयीभयो नमंस्करोत्यात्मनोऽनाँत्यै॥५६॥

श्रितस्ते प्र त्रिष्टुर्भमेतद्मावांपृथिवी या अयाँक्ष्म प्राणानेव षद्गंत्वारि श्चि॥———[९]

देवा वै यज्ञस्यं स्वगाकर्तारं नाविन्दन्ते शं युम्बोर्हस्पत्यमंब्रुवित्रमं नो यज्ञः स्वगा कुर्विति सौंऽब्रवीद्वरं वृणे यदेवाब्रौह्मणोक्तोऽश्रंहधानो यजाते सा में यज्ञस्याशीरंसदिति तस्माद्यदब्रौह्मणोक्तो-ऽश्रंहधानो यजाते शं युमेव तस्य बार्हस्पत्यं यज्ञस्याशीर्गच्छत्येतन्ममेत्यंब्रवीत्किम्में प्रजायौः॥५७॥

इति योऽपगुराते श्तेन यातयाद्यो निहनंथ्सहस्रेण यातयाद्यो लोहितं क्रव्द्यावंतः प्रस्कद्यं पार्स्न्थ्संगृह्णातावंतः संवथ्सरान्पितृलोकं न प्र जांनादिति तस्माद्धाह्मणाय नापं गुरेत न नि हंन्यात्र लोहितं कुर्यादेतावंता हैनसा भवति तच्छं योरा वृंणीमह् इत्यांह यज्ञमेव तथ्स्वगा कंरोति तत्॥५८॥

शं योरा वृंणीमह् इत्यांह शं युमेव बांर्हस्पत्यम्भांग्धेयेंन् समर्धयति गातुं यज्ञायं गातुं यज्ञपंतय इत्यांहाशिषंमेवैतामा शांस्ते सोमं यजित रेतं एव तद्दंधाति त्वष्टांरं यजित रेतं एव हितं त्वष्टां रूपाणि वि कंरोति देवानाम्पर्लीयंजिति मिथुन्त्वायाग्निं गृहपंतिं यजित् प्रतिष्ठित्ये जामि वा एतद्यज्ञस्यं क्रियते॥५९॥

यदाज्येन प्रयाजा इज्यन्त आज्येन पत्नीसंयाजा ऋचंमनूच्यं पत्नीसंयाजानांमृचा यंज्तत्यजांमित्वायाथों मिथुन्त्वायं पङ्किप्रांयणो वे यज्ञः पङ्क्षांदयनः पश्चं प्रयाजा इंज्यन्ते चत्वारं पत्नीसंयाजाः संमिष्टयुज् पश्चमम्पङ्किमेवानं प्र यन्ति पङ्किमनूद्यंन्ति॥६०॥

प्रजायाः करोति तत्क्रियते त्रयंस्त्रि शच॥————[१०]

युक्ष्वा हि देवहूर्तमार् अश्वारं अग्ने र्थीरिव। नि होतां पूर्व्यः संदः। उत नो देव देवार अच्छां वोचो विदुष्टरः। श्रिद्धश्वा वार्या कृधि। त्वर ह् यद्यंविष्ठ्य सहंसः सूनवाहुत। ऋतावां यज्ञियो भुवंः। अयमृग्निः संहुस्निणो वार्जस्य श्तिन्स्पतिः। मूर्धा क्वी रंथीणाम्। तं नेमिमृभवों यथा नमस्व सहूंतिभिः। नेदीयो यज्ञम्॥६१॥

अङ्गिरः। तस्मै नूनम्भिद्यंवे वाचा विरूप नित्यंया। वृष्णें चोदस्व सुष्टुतिम्। कर्मु ष्विदस्य सेनयाग्नेरपांकचक्षसः। पृणिं गोषुं स्तरामहे। मा नों देवानां विशेः प्रस्नातीरिवोसाः। कृशं न हांसुरिप्नयाः। मा नेः समस्य दूढ्यः परिद्वेषसो अश्हृतिः। ऊर्मिन नावमा वंधीत्। नमंस्ते अग्न ओजंसे गृणन्ति देव कृष्टयः। अमैः॥६२॥

अमित्रंमर्दय। कुविथ्सु नो गविष्ट्येऽग्नें संवेषिषो रियम्। उरुकृदुरु णस्कृिध। मा नो अस्मिन्मंहाधने परां वर्गार्भृद्यंथा। संवर्ग्र् सर्र्यञ्जय। अन्यम्स्मद्भिया इयमग्ने सिषंक्त दुच्छुनां। वर्धा नो अमंवच्छवंः। यस्याजुंषन्नमस्विनः शमीमदुर्मखस्य वा। तं घेदग्निर्वृधावंति। परंस्या अधि॥६३॥

संवतोऽवंरा १ अभ्या तंर। यत्राहमस्मि ता १ अंव। विद्या हि तें पुरा वयमग्नें पितुर्यथावंसः। अधां ते सुम्नमीमहे। य उग्र इंव शर्यहा तिग्मश्रंङ्गो न व १ संगः। अग्ने पुरो रुरोजिंथ। सखायः सं वंः सम्यश्रमिष् १ स्तोमं चाग्नयें। वर्षिष्ठाय क्षितीनामूर्जो नन्ने सहंस्वते। स १ समिद्यंवसे वृषत्रग्ने विश्वांन्यर्य आ। इडस्पदे सिमेध्यसे स नो वसून्या भरा प्रजांपते स वेंद् सोमांपूषणेमौ देवौ॥६४॥ उशन्तंस्त्वा हवामह उशन्तः सिंधीमिह। उशन्नुंशत आ वंह पितृन् हिविषे अत्तंवे। त्वः सोम् प्रचिंकितो मनीषा त्वः रिजंष्ट्रमनुं नेषि पन्थांम्। तव प्रणींती पितरों न इन्दो देवेषु रत्नंमभजन्त धीराः। त्वया हि नः पितरः सोम् पूर्वे कर्माणि चुकुः पंवमान् धीराः। वन्वन्नवांतः परिधीः रपौंणुं वीरेभिरश्वेंम्घवां भव॥६५॥

नः। त्वश् सोम पितृभिः संविदानोऽनु द्यावांपृथिवी आ तंतन्थ। तस्मै त इन्दो ह्विषां विधेम व्यश् स्यांम् पतंयो रयीणाम्। अग्निष्वात्ताः पितर् एह गंच्छत् सदःसदः सदत सुप्रणीतयः। अत्ता ह्वीश्ष्व प्रयंतानि ब्रहिष्यथां र्यिश् सर्ववीरं दधातन। बर्हिषदः पितर ऊत्यंवांगिमा वो ह्व्या चंकृमा जुषध्वम्। त आ गृतावंसा शन्तमेनाथास्मभ्यम्॥६६॥

शं योरंप्पो दंधात। आहं पितृन्थ्सुंविदत्रा अविथ्सि नपांतश्च विक्रमणं च विष्णोः। ब्रहिषदो ये स्वधयां सुतस्य भजन्त पित्वस्त इहार्गमिष्ठाः। उपहूताः पितरों बर्हिष्येषु निधिषुं प्रियेषुं। त आगंमन्तु त इह श्रुंवन्त्विधं ब्रुवन्तु ते अंवन्त्वस्मान्। उदीरतामवंर उत्परांस उन्मध्यमाः पितरः सोम्यासः। असुम्॥६७॥

य ईयुरंवृका ऋंत्ज्ञास्ते नोंऽवन्तु पितरो हवेषु। इदिम्पितृभ्यो नमों अस्त्वद्य ये पूर्वांसो य उपंरास ईयुः। ये पार्थिवे रजस्या निषंत्ता ये वां नून १ सुंवृजनांसु विक्षु। अधा यथां नः पितरः परांसः प्रत्नासो अग्न ऋतमांशुषाणाः। शुचीदंयन्दीधितिमुक्थशासः क्षामां भिन्दन्तो अरुणीरपं व्रत्न्। यदंग्ने॥६८॥

कृव्यवाहृन् पितृन् यक्ष्यृंतावृधंः। प्र चं ह्व्यानिं वक्ष्यिस देवेभ्यंश्च पितृभ्य आ। त्वमंग्न ईडितो जातवेदो-ऽवांड्रुव्यानिं सुर्भीणिं कृत्वा। प्रादाः पितृभ्यः स्वधया ते अंक्षत्रिद्धि त्वं देव प्रयंता ह्वी १ षिं। मातंत्री कृव्यैर्यमो अङ्गिरोभिर्बृह्स्पतिर्ऋकंभिर्वावृधानः। या १ श्चं देवा वांवृधुर्ये चं देवान्थ्स्वाहान्ये स्वधयान्ये मंदन्ति।॥६९॥

ड्मं यंम प्रस्त्रमा हि सीदाङ्गिरोभिः पितृभिः संविदानः। आ त्वा मन्नाः कविश्वस्ता वंहन्त्वेना रांजन् ह्विषां मादयस्व। अङ्गिरोभिरा गंहि युज्ञियेभिर्यमं वैरूपैरि्ह मांदयस्व। विवंस्वन्तर हुवे यः पिता तेऽस्मिन् युज्ञे बर्हिष्या निषद्यं। अङ्गिरसो नः पितरो नवंग्वा अर्थवीणो भृगंवः सोम्यासंः। तेषां वयर सुमतौ युज्ञियांनामपि भुद्रे सौमनुसे स्यांम॥७०॥

[समिधों याज्यां तस्मान्नाभाग॰ हि तमन्वित्यांह प्रजा वा आहेत्यांह युक्ष्वा हि संप्ततिः॥70॥ समिधंः सौमनसे स्यांम॥]

This PDF was downloaded from http://stotrasamhita.github.io.

 ${\sf GitHub: \ http://stotrasamhita.github.io \ | \ http://github.com/stotrasamhita}$

Credits: http://stotrasamhita.github.io/about/